

Uumenpoika

I
Katso,
olit tuo poika.
Pellavainen,
oman aikasi alussa.

II
Muista,
vihreät mattotelineet,
uuden ajan alku.
Nyt ne peittää pöly.

III
Kasvoja, kasvoja,
kaikilla hymy.
Sitten alkoi aikuisuus.

IV
Ota,
murhe pois päältäsi.
Naura,
synny antiaikuiseksi –
lapsistu jälleen.

V
Kuuntele,
muinaista puhettasi,
kevyitä höyhensanoja,
vailla tämän arjen raskautta.

VI
Katso,
juuri tämä mies olet.
Poissa on pellavainen,
oman aikansa olleena.

VII
Tahdo,
taita aikuisuus,
katso taaksesi.
Tuossa se poika taas on:
oljenvaaleus olemuksessaan.

Tutkielma peilipisteestä

I

Katson peiliin,
hotellihuoneessa.
Näen kasvoni, ja
takanani oleva toinen peili
kuvastaa niskani,
osan selkäänikin.
Olen peilikuvien välissä.
Missä suhteessa olemme toisiimme?
Olemmeko vai olenko?

II

Sisällän kummankin kuvajaiseni;
molemmat asuvat minussa.
Vastaani tuijottaa tuttu itseni.
Selkäpuoleni omistaa joku toinen:
hän, joka näkee minut
itseni ulkopuolelta.
Kuorena, vailla sisäosaa.

III

Sisäsilmit ja ulkosilmät:
toiset omistan,
toiset ovat lainassa.
Havaintoa ja kuvitelmaa:
nähdä sekä kuvitella.
Ensimmäisen kuvittaa maailma;
toisessa luon maailmani omista kuvistani.
Juuri tässä,
peilien välissä.

IV

Nousen ylös:
seisomme kasvotusten
ja selätysten.
Poistun,
kuvajaiset katoavat peileistä.
Tuoli on tyhjä.
Seisomme sivussa, sisätyksin.
Samassa pisteessä,
yhteisessä olemisnolluudessamme.
Kukahen meidät kuorisi?
Vai minut?